

RADNAI ISTVÁN

Átszállás

kialvatlan felhőkben ébred
testem ingatag agyam még kába
keresem a napot égnek a lámpafények
nem tudom merre a fürdőszoba
a konyhába lépek az őszi reggel
kialvatlan felhőkben ébred

nem tudom a természet pusztul-e magában
visz-e magával de se rügyem sem tavaszom
a paplan hava alatt élek miközben
az élet tántorog ilyenkor ősszel
nem tudom a természet pusztul-e magában

mosolygok ébresztget a kávé
vers csírázik fényes ablakomban
szemem túltesz a homályon
hallgatom az impulzusokat
mosolygok ébresztget a kávé

kialvatlan felhőkben ébredt a reggel
tüsténkedik napfényt lop valahol
mosolygok ébresztget a kávé
nem tudom a természet pusztul-e igazán